אוצר מדרשים — כדי הדבש והזהב

מעשה באדם אחד שהיה בימי שאול מלך ישראל, (אולי צ"ל שלמה המלך במקום שאול המלך, ושלמה במקום דוד, ולולי זאת אין להמעשה ענין בכאן אצל ספורי שלמה) שהיתה לו אשה יפה ונאה מאד. והיתהעשירה גדולה. והאדם ההוא היה זקן ביותר והגיע זמנו ליפטר לבית עולמו. ובעבור שהאשההיתה נאה, נתן עיניו עליה השר של המדינה והיה רוצה ליקח אותה ביד רמה. והיא לא רצתה בשום סיבה ונכנס פחד בלבה עד אין תכלית. ולקחה כל הממון שלה ונתנה בכדים, ובפי הכדים שמה דבש והפקידתם ביד אדם אחד מכירו ואוהבו של בעלה בפני עדים וברחה מן המדינה.

לאחר זמן מה מת אותו השר וחזרה האשה לביתה. והאיש שהיה הפקדון בידו, עשה סעודת אירוסין לבנו ונצטרך לדבש. הלך ומצא אותם הכדים עם דבש ולקח מן הדבש אותו מעט שמצא בפי הכדים. סוף דבר מצא כל הכדים מלאים זהב – מיד לקח הממון ומילא הכדים דבש.

כשחזרה האשה לביתה, הלכה אצל האיש ואמרה לו: "תן לי הפקדון שהנחתי בידיך!"

אמר לה: "לכי והביאי לי העדים שנתת לי הדבש בפניהם וטלי דבר שלך."

והלכה והביאה העדים, והוא הוציא את כל הכלים והחזירם לה בפני העדים הנזכרים.

כשהלכה לביתה, מצאה כל הכלים מלאים דבש. התחילה לצעוק ולבכות. הלכה אצל שופט המדינה וקבלה עליו.

אמר לה השופט: "יש לך עדים?"

אמרה לו: "לאו."

אמר לה: "בתי, מה אעשה לך? לכי לשאול המלך וידון לך."

הלכה אצל שאול והוא שלחה לסנהדרין. אמרו לה: "יש לך עדים, שהפקדת לזה האיש הממון?"

אמרה להם: "אין לי עדים, כי עשיתי הדבר בערמה מפני פחד השר."

אמרו לה: "בתי, אין לנו רשות לדון אלא על פי עדים, כי אין אנו יכולין לדון דינין שבלב."

יצתה מפניהם בפחי בפש. התחילה לחזור לביתה, פגעה בדוד מלך ישראל והיה נער קטן רועה צאן והוא שרחק עם הנערים. מיד צעקה ואמרה: "בני, קבלתי ולא דנו לי מן האיש שרימני; שמעו דברי ודונו לי בחסדכם!"

אמר לה דוד: "לכי למלך, שיתן לי רשות ואני אוציא את דינך לאור."

חזרה למלך ואמרה: "אדוני מצאתי נער אחד שיודע לפי דבריו להוציא את דיני לאור."

אמר לה המלך: "לכי והביאי אותו לפני."

קראה אותו למלך. אמר לו שאול: "אמת הדבר, שתוכל להוציא זה הדין לאור?"

אמר: אם יש לי רשות ממך, בטחוני בקוני."

אמר לה: "לכי עמו."

אמר לה דוד: "הוציאי הכלים שהפקדת לאיש ההוא."

הוציאה הכלים. אמר לה: "תכירי שהם אלו הכלים שהפקדת לאיש ההוא?"

אמרה לו: "כן, אדוני."

שאל לאיש גם כן והודה שהם הכלים.

אמר לה דוד: "לכי והביאי לי כלים אחרים ריקים."

הלכה והביאה והריקה הדבש לאותם הכלים. ותפש דוד אותם הכלים ושברם לעיני הקהל; ופשפש ומצא בשברי הכלים במקום אחד שניים זהובים שהיו דבוקים בצלעות הכדים. מיד ענה דוד ואמר לבעל הפקדון: "לך והחזר הפקדון אצל האשה!"

מיד כששמע שאול וכל ישראל על כך, תמהו על הדבר מאד וידעו שרוח הקודש בו.